

Č. 12.987.

Váleční poškození: Předpokladem nároku na vdovský a sirotčí důchod podle §§ 13 a 20 zákona o požitcích válečných poškozených č. 142/1920 Sb. ve znění zákona č. 39/1922 Sb. jest, aby byla fyziologická souvislost mezi onou skutečností, která způsobila smrt válečného invalidy, a jeho poraněním utrpěným ve vojenské službě nebo nemocí získanou nebo zhoršenou v této službě.

(Nález z 2. října 1937 č. 1349/35-5.)

Prejudikatura: Boh. A 12.765/37.

Věc: Marie V. ve Vysokém Mýtě proti rozh. min. soc. péče v Praze z 1. prosince 1934 o sirotčí důchod.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad stížnost na výměr zem. úřadu pro péči o válečné poškozené v Praze z 22. června 1934, jímž od 1. července 1934 nebyl přiznán sirotčí důchod dětem st-lčným Václavu, Vratislavu a Ladislavu V. K odůvodnění bylo uvedeno: Podle §§ 13, 20 a 25 zákona č. 142/1920 Sb. ve znění zákona č. 39/1922 Sb. přísluší důchod pozůstalým po zemřelém invalidovi, nebylo-li prokázáno, že smrt jeho nastala z jiného důvodu než v důsledku poranění utrpěného, případně onemocnění získaného nebo zhoršeného při vykonávání služby vojenské. Z toho plyne, že je základním předpokladem nároku pozůstalých, aby byla dána přímá příčinná souvislost mezi onou skutečností, která způsobila fyziologickou příčinu smrti, a poraněním utrpěným, resp. nemocí způsobenou či zhoršenou v důsledku výkonu vojenské služby. Zem. úřad pro péči o válečné poškozené nepřiznal napadeným výměrem st-lčným dětem důchod s odůvodněním, že smrt jejich otce Václava V. nenastala ani následkem zranění utrpěného ve válce, ani následkem nemoci ve válce vzniklé nebo zhoršené, nýbrž nastala sebevraždou zastřelením. Václav V. byl uznán válečným invalidou pro následky malarie a poranění na levém lýtku a rameni. Zemřel 9. prosince 1926 sebevraždou zastřelením, podle potvrzení duchovní správy církve československé ve Vysokém Mýtě v prudkém nervovém hnutí po záchvatu malarie. Podle dobrozdání úředního lékaře byla tedy malarie a následné rozrušení pouze podnětem k sebevraždě invalidy, z podnětu samého nenastala pak ještě smrt. Ta nastala teprve zastřelením a vykrvácením, její vlastní příčinou nebylo však rozrušení po záchvatu malarie.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss:

Po skutkové stránce je mezi stranami nesporno, že st-lčn manžel byl uznán válečným invalidou na následky malarie a poranění na levém lýtku a rameni a že zemřel 9. prosince 1926 sebevraždou zastřelením.

Jak z obsahu nař. rozhodnutí vyplývá a jak konstatuje žal. úřad také v odvodním spise, odepřel nárok na sirotčí důchod proto, že smrt Václava V., od něhož je nárok na důchod odvozován, nesouvisí s výkonem

služby vojenské a nastala z jiného důvodu, než pro který byl V. uznán válečným invalidou. Tento závěr žal. úřadu jest opřen o právní názor, že podle § 20 odst. 1 zákona č. 142/1920 Sb. ve znění zákona č. 39/1922 Sb. je ke vzniku nároku toho třeba, aby tu byla přímá příčinná souvislost mezi válečným poškozením a mezi bezprostřední fyziologickou příčinou smrti invalidy. Stížnost potírá tento právní názor, namítajíc, že uvedený nárok na důchod vzniká i tehdy, když smrt byla vyvolána následky válečného poranění nebo nemoci a když skutečně tělesný stav zhoršený v důsledku choroby vzniknuvší z válečného zranění dal podnět k události, která způsobila invalidovu smrt. Stížnosti bylo přisvědčiti.

Výkladem shora cit. ustanovení zabýval se tento soud již v nálezu z 8. února 1937 č. 17.732/35 Boh. A 12.765/37, opřeném o usnesení odborného plena tohoto soudu z 18. ledna 1937 č. 1304/35 pres., a dospěl v něm k názoru, že předpokladem nároku na důchod vdovský a sirotčí po rozumu ustanovení §§ 13 a 20 cit. zákona jest, aby byla fyziologická souvislost mezi onou skutečností, která způsobila smrt válečného invalidy, a mezi poraněním jeho utrpěným ve službě vojenské nebo nemocí získanou nebo zhoršenou v této službě. Trváje na tomto názoru i dnes, odkazuje nss podle § 30 jedn. řádu pro nss č. 191/1937 Sb. na důvody tohoto nálezu.

Žal. úřad, vycházející z právního názoru, který podle toho, co právě uvedeno, není ve shodě se zákonem, nezkoumal, resp. považoval — jak tvrdí v odvodním spise — za irelevantní okolnosti a důkazy, které st-lka již v řízení produkovala o tom, že malarie, pro kterou byl její manžel stále léčen, vedla k duševní poruše, která měla svůj původ ve zjištěné nemoci, pro niž manžel její byl uznán válečným invalidou a která byla příčinou jeho sebevraždy, jinými slovy, že manžel její spáchal sebevraždu ve stavu nepřičetném, kterýžto stav přivoděn byl chorobou, pro niž byl uznán invalidou. Na důkaz správnosti tohoto tvrzení dovolala se st-lka již v odvolání svědectví, resp. dobrozdání nem. pojišťovny ve Vysokém Mýtě a vojenského lékaře MUDra Josefa K. tamtéž. Ježto žal. úřad nezkoumal tvrzení st-lky a nepřihlédl k důkazům, které předložila, resp. uvedla o správnosti svého tvrzení, je provedené řízení neúplné. Tato neúplnost byla arci zaviněna nesprávným právním názorem žal. úřadu.

Č. 12.988.

Vojenské věci. — Zaměstnanci veřejní: * Výměrem ve smyslu § 151 odst. 7 plat. zákona č. 103/1926 Sb. nelze rozuměti přiznání zaopatřovacích požitků toliko zálohou.

(Nález z 2. října 1937 č. 1544/36-6.)

V ě c: Mořic L. v Praze (adv. Dr. Jaroslav Srbek z Prahy) proti rozh. min. nár. obrany v Praze z 3. ledna 1935 o přidavku k odpočivným platům.